

kerne, som for øvrigt vist ikke altid, saa vidt jeg ved, kunne være sikre paa at have den Fordel, men som i hvert Tilfælde paa dette umiddelbare Konsumsukker ikke kommer til at svare nogen højere Afgift end 2,57 Øre og i de fleste Tilfælde vistnok kun 2 $\frac{1}{4}$ Øre, have med dette Produkt her at konkurrere med fremmede Sukkere, som skulle svare en Told af 6 Øre. Det vil sige, at det er en Beskyttelse, de her gennem tekniske Fremskridt ved Udviklingens Gang have faaet, paa 3 $\frac{3}{4}$ eller i det mindste 3,43 Øre pr. Pd. Det er noget, der er absolut himmelhøjt over, hvad Lovgivningsmagten nogen Sinde har tænkt sig at yde den danske Roesukkerfabrikation, og det er, deri er jeg fuldkommen enig med den højtærede Finansminister, en Beskyttelse, som Fabrikkerne paa ingen Maade kunne vente at bevare. Der er endda, forekommer det mig, fra Regeringens Side vist et meget betydeligt Hensyn derved, at man har foreslaaet at forhøje den Beskyttelse, man — eller nogle, maa jeg endda tilføje — i 1891 tænkte sig at ville give den danske Roesukkerfabrikation, fra $\frac{3}{4}$ til 1 $\frac{1}{2}$ Øre. Det er et betydeligt Hensyn, der her er taget, og det forekommer mig, at man i Virkeligheden burde være erkendtlig herfor, saa meget mere som jo en Gruppe af Sukkere, som høre til denne Mellemlasse, absolut har faaet en Toldforhøjelse, ikke blot fra den teoretiske Told, de $\frac{3}{4}$ Øre, men ogsaa en Forhøjelse fra den virkelig eksisterende Told paa disse Sukkere, der, saa vidt jeg ved, udgøre en 10–11 Mill. Pund af Fabrikationen, en virkelig praktisk Forhøjelse af Beskyttelsen til 1 $\frac{1}{2}$ Øre. Hvad den sidste Gruppe, 4 Øres Gruppen, angaar, erkendes det jo fra den høje Regerings Side, at der her bør finde en Ændring Sted, og heri er jeg ganske enig. Det er jo navnlig det lysere Konsumsukker, svarende til Amsterdamer-Standardprøven Nr. 16, som det ganske sikkert i og for sig er urimeligt at have beskattet lige med de ganske mørkebrune Sukkere, som her er henført til den laveste Toldklasse. Vi høre jo ogsaa, at det er en Fejl, som er begaaet af Regeringens tekniske Konsulenter i denne Sag, og som vil blive rettet, og det samme er selvfølgelig Tilfældet med den negative Beskyttelse, der er kommen paa det Sukker, der tilføres Raffinaderierne. Det er ikke min Mening, at vi skulle benytte Toldreformen til paa noget Punkt at gaa udenfor den gunstige Stilling, det i 1891 var Meningen at give Roesukkerfabrikkerne. Vi skulle lade dem beholde

det, de den Gang fik, de $\frac{3}{4}$ Øre. Det tror jeg ogsaa er Regeringens Mening, og det vil der sikkert blive handlet efter.

Naar nu Spørgsmaalet bliver: Er den Beskyttelse, der under de forandrede Regler vil tilfalde de danske Sukkerfabrikkers Hovedproduktion, det lyse danske Puddersukker, en urimelig lav Beskyttelse, en Beskyttelse, der er under det sædvanlige Niveau for Industribeskyttelse her i Danmark, som det aldeles sikkert oprindeligt har været den danske Lovgivningsmagts Mening, at denne Fabrikation skulde under — maa Svaret blive, at det er det paa ingen Maade. Det er meget vanskeligt — jeg skal ikke driste mig dertil — ganske nøjagtigt at opgøre, hvad det lyse danske Puddersukkers Pris paa Verdensmarkedet er uden Told. I alt Fald kræver det større teknisk Begreb om den Sag, end jeg er i Besiddelse af, at paapege en ganske tilsvarende Vare. Men jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at med den Told, Regeringen foreslaar, vil den virkelige Beskyttelse dog blive omtrent en Snes pCt., og dermed forekommer det mig, som sagt, at Sukkerfabrikkerne burde lade sig nøje.

Det ærede Medlem for Maribo (Chr. Reventlow) har henpeget paa det efter hans Mening uheldige i med Brysselerkonventionen for Øje at foretage en saadan Forandring i Toldforholdene paa et Tidspunkt, da Brysselerkonventionen staar paa overmaade svage Fødder. Det samme Hensyn er gjort gældende i Sukkerfabrikernes Andragende. Man har der navnlig henpeget til den engelske Premierminister Campbell-Bannermanns Udtalelser, hvor han fastholder den Mening, hans Parti havde, da det var i Opposition, om Brysselerkonventionen, der andetsteds var ment som noget, der skulde virke i Retning af Frihandel, men fra Englands Side nærmest var et Træk i Retning af Beskyttelse, idet Hovedhensigten med Brysselerkonventionen her var at skabe en gunstigere Stilling for det engelske Kolonisukker. Man saa nemlig bort fra den Betragtning, som de engelske Frihandelsmænd tidligere altid have gjort gældende, at det hele Postyr med Udførselspræmier o. s. v., som de store sukkereksporterende Magter ligefrem kappedes om at drive hinanden videre og videre frem i, i Virkeligheden var en økonomisk Fordel for England, idet England derved fik Sukker langt billigere, end man kunde faa det ad naturlig Vej, hvad der dels var en Fordel for den engelske Konsument, og dels en me-